

Μήπως τὸν ἔκλεψαν;

"Ας ἐξετάσωμεν τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἀπίθκνος.

Ὁ Βελέντζας ἦτο ὁ ἐπινοητής;

Ἄπίθκνον.

Τί ἠδύνκτο νὰ εἶναι ὁ Βελέντζας ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ταύτῃ;

"Αν ἦτό τι, θὰ ἦτο ἴσως ὁ κατασκευαστής.

Ἡ ἐπιχειρήσις λοιπὸν ἦτο βιομηχανικὴ καὶ ἐμπορικὴ.

Ὁ Βελέντζας θὰ ἦτο πρρχγωγός.

Τίνες οἱ ἐμποροί; ἄνθρωποι βεβκίως ἔχοντες πίστιν ἐμπορικὴν καὶ σχέσεις.

Εἴκοσιν ἐκτομμύρια φράγκα δὲν κυκλοφοροῦσιν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ἐν μιᾷ πόλει, δὲν μεταβιβάζοντι διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐνὸς ἄρτου, ἢ πέντε χιλιάδων ὀκάδων ὀρυζίου.

Χρόνος δὲν ἐμεσολάβητε μικρός, πόλεις ἀνκφρόνεται τέσσερες μόνον, ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ Σμύρνη, ὁ Βῶλος καὶ τὸ Βατούμ.

Δὲν φρονεῖτε, ὅτι εἰς τόσῳ στενὸν κύκλον καὶ ἐν δικστήματι τόσου ὀλίγου χρόνου μόνον μεγκλέμποροι ἠδύνκτο ν' ἀνταλλάξωσι τοσοῦτον κολοσιτικὸν ποσόν;

Τίνες οὗτοι;

"Αν ἤθελεν ὁ Βελέντζας νὰ ὁμιλήσῃ, ἂν ἤθελεν ὁ Τσκούτης νὰ ὁμολογήσῃ πόσας ἀμάρτίας θὰ ἔσταμάτα καθ' ὁδὸν ὁ Βῶρος, πόσοι οἴκοι θὰ ἐτίθεντο ὑπὸ φρουράν, πόσοι νεόπλουτοι θὰ ἀνεμιμνήσκοντο ἡμερῶν πενίκας καὶ θὰ ἐπόθουν αὐτάς;

"Ἄλλ' ὁ Βελέντζας δὲν ὁμιλεῖ, ἐλπίζων ἀνοήτως, ὁ Τσκούτης καταπίνει τὴν γλῶσσάν του, καὶ τὸν πτωχὸν Βῶρον σκονίζουσι τὰ ὀχήμετα ὑπερηφάνως διαβκίνοντα πρὸ αὐτοῦ.

"Ἄλλ' ἂς ἐλπίζωμεν. Ἴσως λυθῇ ἡ γλῶσσα αὐτῶν, ὅπως λυθῶσιν καὶ χεῖρες τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ σωτηρία ἔρχεται πολλάκις ἐκ μέρους ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἐπερίμενεν αὐτήν. Τὴν ἐσχάτως ἀποκαλυφθεῖσιν ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ γυμνότητι διοικητικὴν ἡμῶν διαφθοράν καὶ παρακλίσιν, καθ' ἣς οὐδὲν εὐρισκὸν ἀντιφάρμακον οἱ πολιτικοὶ ἡμῶν ἱκτροί, θέλει ἴσως θεραπεύσει ὁ κ. Λεσέψ διὰ τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Μορέως.

Ὁ ποιητής κ. Ἄντωνιος Ἄντωνιάδης, ὁ πλὴν εἴκοσιν

ἄλλων ἐποποιῶν ποιήσας καὶ τὴν *Κρητηδα*, προτίθεται, ὡς θετικῶς ἐπληροφόρημεν, νὰ στιχογραφήσῃ καὶ ἕτερον μυριστικὸν ἐπικὸν ποίημα, τὴν «*Θηβαδα*», πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ἐκεῖ καταρθωμάτων τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων.

Ἄνταποκριτῆς ζένης ἐφημερίδος ἰστάμενος πρὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ ἰδῶν εἰσελθόντα ἐκεῖ τὸν νεοστί ἀνκγορευθέντα ἱππότην τοῦ Σωτήρος κ. Χ. μετὰ τοῦ σταυροῦ του, ἠρώτησεν ἂν ἐνέχεσται καὶ οὗτος εἰς τὰ Βελεντζικὰ, λαβὼν δὲ ἀπάντησιν ἀρνητικὴν, προσέθεσε μετὰ πολλῆς ἀφελείας: «Δικτί τότε ἔλαβε πρρχτημον;»

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Ἐνῶ ἐν Ἀθήναις οἱ ἀξιότιμοι κύριοι Σωτηρόπουλος καὶ Παπαμιχαλόπουλος, μετ' ἐπανειλημμένας παραστάσεις, καταρθῶσιν τέλος, κατὰ τὸ Ἑθρικὸν Πνεῦμα, νὰ πείσωσι τὸν Γηραιὸν νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ὑπουργείων τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὅπως ἀφιερῶσιν εἰς τὴν διοργάνωσιν τῆς διοικήσεως καὶ τῶν οἰκονομικῶν τῶν νέων ἐπρχιῶν, ἡ Βακὴτ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνκγράφει μετ' ἀπροσποίητου εἰλικρινείας ὅτι «Δὲν γνωρίζει ποῦ εὐρίσκειται τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα».

"Αν εἴχομεν τὴν αὐτὴν εἰλικρινεῖσιν ὡς καὶ ἡ ὀθωμνίς συνκδέλφος, ἠδυνάμεθα νὰ εἰπωμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ἀπώλεσκαμεν τὰ ἔχνη του μετὰξὺ Κίγκ καὶ Μενδρεσέ, καὶ δὲν εἶναι ἐλπίς νὰ τὰ ἀνεύρωμεν ἕως οὗ πεισθῇ νὰ μᾶς ζενκγήσῃ εἰς τὰ θυλάκια ἐν οἷς τὸ ἔθκψεν ὁ Βελέντζας.

Λίαν ἀκχιοπρεπὲς φαίνεται καὶ τὸ μέτρον νὰ ἐπιστκτώσιν εἰς τὰ εἰσιτήρια τοῦ θεάτρου δύο Ἵπουργικὸι Γραμματεῖς ἀ' τάξεως δικτγῆ τοῦ κ. Σωτηροπούλου. Εἶναι αὕτη ὑπηρεσία ὑπαλληλίσκων καὶ οὐχὶ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, ἄλλως εὐχῆς ἔργον ἦτον ἂν ὁ κ. Σωτηρόπουλος ἀνέπτυσεν ἐν δέοντι ζῆλον ἀνάλογον ὑπὲρ τῶν δημοσίων τκμείων.